

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

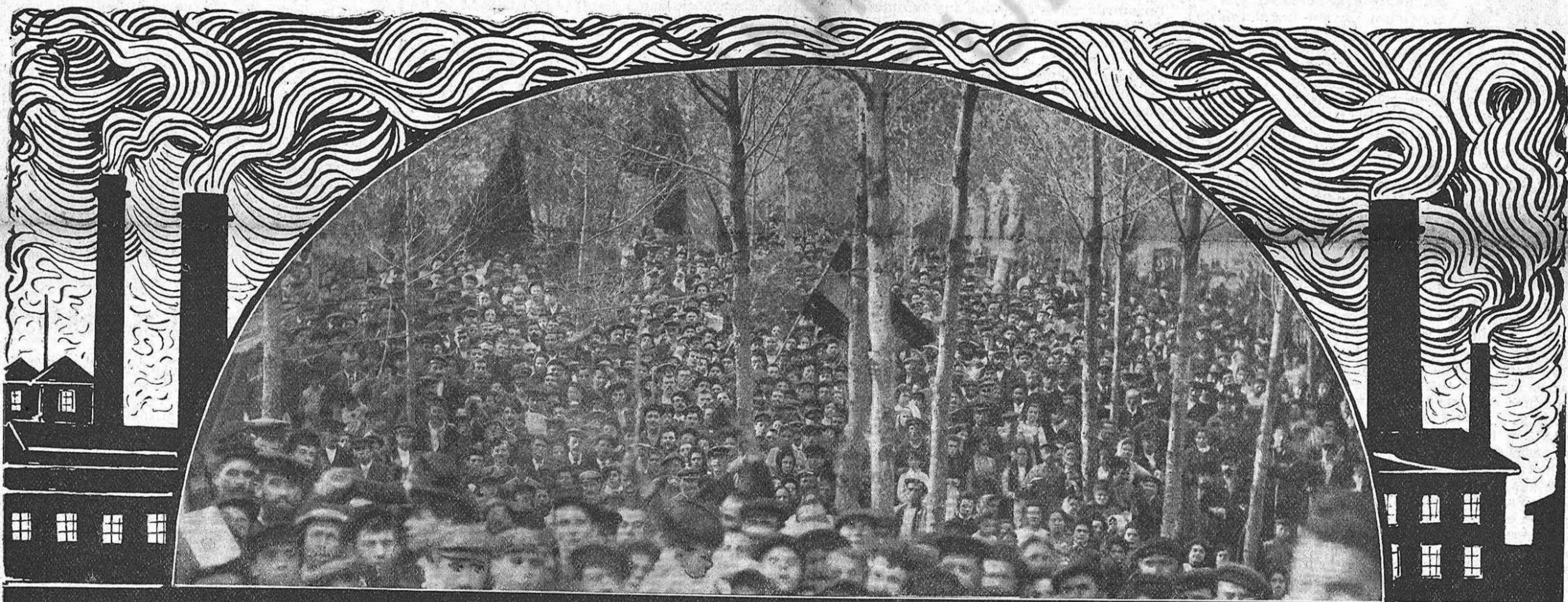
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

La brenada republicana de Tarrassa

Arribada de la comitiva de Rubí.

EN EL BOSCH DE CA'N PARELLADA
El Sr. Roca y Roca llegint la seva allocució als republicans del districte.

Disposantse pera 'l retorn.

LA SENMANA DE DIJOURS Á DIJOURS

GOVERN sanguinari. Ab aquest títol s'hauria de designar á la situació política que no deixa transcorre un dia sense derrament de sanch. A' la que s' havia vessat á Salamanca, á In-

fiesto, á Jumilla, á Madrit y á Almería, s' hi ha de agregar la derramada l' últim diumenje en la ciutat de Tarrassa. ¡Quina obertura de las Corts se prepara! Un gran número de diputats de la majoria s' hi presentarán ab las actas brutas; els ministres els hi farán costat ab els uniformes esquitxats de sanch! Precisarà fer una bugada enérgica. Y lo que no 's pugui netejar que 's cremi.

En Maura acaba de donar á llum una circular de caràcter repressiu, qu' en sos bons temps no s' haurian desdenyat de suscriurela en Narváez y en González Brabo. Se diria que 'l neguit que li produheix el desvetllament dels entusiasmes republicans, se n' hi ha pujat al cap enterbolintli 'l cervell. Las manifestacions més ignocents en pró de la República, fins l' us d' emblemas y divisas se li antoixan delictes y crims horribles, que s' han de reprimir per tots els medis. De lo que respectin els mausers,

que se 'n encarreguin els tribunals de justicia. —Y aném tirant—dirán els que disposan de un mauser. —Y aném tirant—contestará 'l pais confiat en las sevas energias y en la forsa invencible de las sevas conviccions republicanas. Las exageracions represivas dels govern donan fet la meytat del camí á las revolucions inevitables.

Com una nota cómica de la política predilecta de

Dissapte que vé, dia 23 de Maig

NÚMERO EXTRAORDINARI

LA CAMPANA DE GRACIA

8 páginas

* Variada ilustració

— Text d' actualitat

* 10 céntims

Bon comensament el de la minoria republicana de la Diputació provincial, al demanar qu' en totas las contractas d' obras á cárrech de la provincia no 's pugui imposar als treballadors la jornada qu' escedeixi de las vuit horas.

Aquesta proposició tan favorable á la classe obrera tradueix fidelment las orientacions del partit republicà en lo relatiu á la jornada de treball. Un aplauso.

Le Temps, un dels periódichs més sensats de París, reconeix y considera importantissima la victoria alcanzada pels republicans en las primeras ciutats d' Espanya.

Segons Le Temps, las massas espanyolas están cansadas de las combinacions caducas y de la vella política monárquica que careix de programa y de ideals.

Tot Europa n' está ja ben convensuda. Unicamente el partit republicà pot donar á Espanya lo que necessita pera regenerarse y tenir dret á figurar entre las nacions civilizadas.

Els compromissaris republicans de Tarragona han tret á un senador republicà, havent recaigut l' elecció en D. Agustí Sardá, eminent pedagogo.

La seva qualitat de mestre li vindrá molt bé pera donar mes de una lliçó republicana, als representants del cos privilegiat de la monarquia.

Rebin, donchs, la nostra felicitació 'ls correligionaris de Tarragona, per haver donat un bon exemple de lo que s' ha de fer, quan vinguin unas novas eleccions en totas las provincias de la nació.

En cambi 'ls bisbes de la provincia eclesiástica de Catalunya, han triat á un perdigot pera que 'ls representi en el Senat.

Es nada menos que 'l seu company de Vich. Ja tenen els perdigots el jefe que 'ls faltava desde la mort del Doctor Robert. Y un jefe tremebundo, porque quan s' encasqueta la mitra acaba en punxa.

En els Jochs Florals de Sevilla ademés de repartir premis als poetas se 'n donan á la virtut. Un d' aquests va guanyarlo un marrech de 14 anys que fabricant capsas de cartró manté á la seva mare, á la seva avia y á quatre germanets.

Vels'hi aquí un fet real que sobrepuja á la mes hermosa de las poesias.

La institució dels alcaldes de R. O. queda ben lluhida. Ja no parlem dels qu' en pugna ab els indiduos del Ajuntament, á lo millor se veuhen aislats declarantse'ls una part dels regidors en huelga. Tampoch volém dir res dels que tenen la desgracia, com un que jo 'n coneix, de que durant el seu mando 's derrami la sanch dels seus concitadans.

Basta fixarse en els de Barcelona. Els nombra 'l govern, y als pochos dias ja están reventats. Aquí tenen sino al Sr. Monegal, que ab tot y ser un bon xicot va haver de fingirse malalt, y al últim no ha tingut mes remey que presentar la dimissió.

Son elements essencialment perturbadors. El govern els nombra de R. O. y 'l poble 'ls dona ordre de anarsen á... casa seva.

En unas declaraciones que El Noticiero de dilluns al vespre posa en boca del alcalde de Tarrassa, senyor Salas Morral, s' hi llegeixen las següents ratllas:

«Como quiera que fuese, y aunque yo no di instrucciones al jefe de los municipales, *aplauzo su conducta*, pues que intentó suspender un acto ilegal.»

Préngunne acta els tarrassenchs. Diumenje á Tarrassa varen sentirse tiros de revólver. Y dilluns varen sentirse 'ls aplausos del alcalde de R. O. Uns aplausos tan ó mes esgarriuosos que 'ls mateixos tiros.

L' alcalde de Tarrassa es 'l únich fill de la població capás de aplaudir l' assassinat de l' honrat republicà Lluís Molins.

Molt bé per en Lerroux. La idea de construir á Barcelona una Casa del poble, deu calificarse de genial.

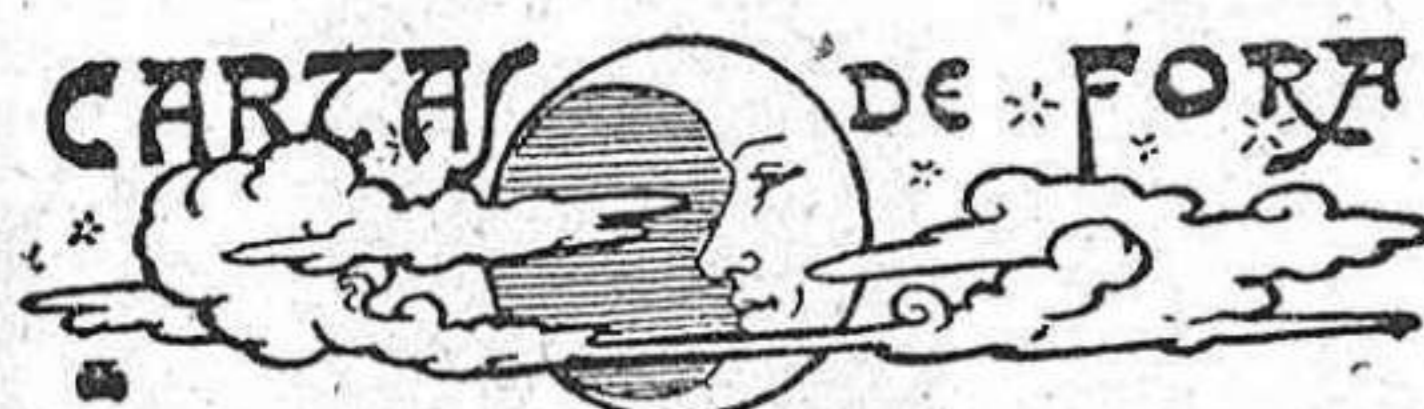
Li ha bastat emétrela porque 'l poble republicà l' acullis ab gran entusiasme. Y no sols ab l' entusiasme que surt del cor, sino també ab el que sobreix de la butxaca.

Y n' es la proba que l' emissió de quatre series de 250 obligacions de 4 100 pessetas cada una, s' está cubrint á tota pressa. La reunió de las 100,000 pessetas que son las que 's necessitan pera comensar, queda assegurada. Si ab aquestas no n' hi hagués prou, se 'n buscarían més y també 's reunirían.

Podríam citar al efecte una infinitat de rasgos conmovedors. Preferim fer notar que la Casa del Poble será un fet dintre de un temps brevíssim.

Els republicans tindrem el nostre alberch, y moral y materialment será prou ample porque hi capija tothom. Una política generosa, basada exclusivament en las ideas, contraria á tot personalisme, ha de ser la garantía de l' eficacia de la nova institució.

Se tracta d' alisar un edifici respecte al qual se pugui dir, com ha notat en Lerroux, iniciador de l' afortunada idea: «Aquesta casa no es meva, ni es teva: es de tothom.»

CORNELLÀ, 3 de maig

La senyoreta mestra del peu del Torrent, en las eleccions passadas, repartía candidaturas de 'n Roig y Bergadá á las nenas, alumnas sevas, fent ademés propaganda contra 'ls republicans.

Mes valdria que la mestra, que pel desarrollo de las sevas formas, ja no sembla senyoreta, 's cuidés de ofegar las malas veus que ab justicia la bescantan per las sevas voladurias de colometa esgarriada.

VILASECA, 5 de maig

Diumenje, á la profesó dels ángels no hi anava cap

noy petit, y aixó que hi han d' anar de reglament. Se veu que 'ls nostres corps ademés de perdre 'ls homes perden els angelets ó sigan las criaturas que portan la Verge.

D' aixó 'n té la culpa en Lerroux. Desde que aquest senyor visitá la població s' ha esquilat molta llana. Convidria que de tan en tan ens fés una nova visiteta.

BADALONA, 5 de maig

Mossén Andreu explicava als noys que han de com bregar que 'ls que aplaudiren al diputat republicà son uns dimonis y uns salvatjes. Un dels del grupo va cridar ¡Visca la República! y l' ensoanat va tornarse groch com la cera del seu ciri.

Sápiga aquest subjecte, si es que á subjecte arriba, que 'l que aplaudeix á la llibertat no es cap salvatge... El que la té, aquest sí qu' es un cafre.

CASTELL D' ANS, 5 de maig

Mossén Flaute no volgué á l' iglesia, durant uns funerals, una corona porque aquesta portava una cinta que deya *Unión Recreativa*. Els interessats preferiren endurse la corona, que no treureli las lletras y d' aquest modo 'l sacerdot intransigent se las espinayá sense passar la seva.

Ja savíam que mossén Flaute no més feya flautadas, pero no 'ns creyám que arribés á desafinar tan bárbarament.

LLARDECANS, 5 de maig

Ademés de mossén Massianet que, después d' oferir quatre pessetas per vot en las darrerres eleccions dihent que 'l senyor Soldevila era un mal home, s' ha guanyat l' antipatia de totas las personas de criteri, hi ha en aquest poble uns quants mal nomenats republicans que van fer tan mal com van poguer á la causa republicana.

A aquesta que no están de cos y ánima ab la Llibertat y que 'ns critican per nostra simpatía á LA CAMPANA y La Esquella, l' única cosa que 'ls podem dir es qu' están ben llestos y que preferim aquestas campanas á las de bronzo del senyor rector que 'ns costan mes diners y 'ns atabanen mes y sense solta.

Ens referim á las que l' ajuntament clerical ha fet construir á expensas dels vohíns.

VILASECA, 6 de maig

¿Qué passa ab el campaner Bandallóns y la rectora?... Corre la veu que 'l pobre lassaro del ensoanat ha d' aguantar sovint la capa pluvial, y que 'ls vohíns contemplan sovint unas comedias de mágica... que n' hi ha per sucrearhi coca.

¿Cóm s' ho mira aixó la primera autoritat eclesiástica? Ja ho sé. Com que al aligot n' hi deuen sobrar de rectoras, se deu pensar que no vé d' una.

SANT VICENS DE TORELLÓ, 10 de maig

El senyor Ramonet, durant l' acte del mes de María del passat diumenje, al veure que 'ls noys no estavan massa quiets, las empenygué contra ells á cops de misal. D' aquí n' ha vingut una huelga de cantants y ara la senyora María s' ha quedat sense 'l mes. ¡Pobres falsificadors de Cristo, que ja ni la maynada vos fa cas! Celebrariam que la vaga d' angelets se propagués á tots els místichs parroquiáns del senyor Ramonet.

Sembla que d' alló que 's deya de la conducta del senyor Borgonyá no n' hi havia per tant y que dit senyor en las passadas eleccions obrá per compte d' altri. Quan menos el comité del partit aixís ho desmenteix y está disposat á obrir un tribunal d' honor si fos precis. Las cosas en son lloch y qui estigui bé que no 's mogui.

VINAIXA, 10 de maig

L' any passat varem veure baixar del campanar dugas campanas al objecte, segons digué l' rector, de fondrelas de nou y fabricarne una de bona.

Y dona gust ara sentir grallar á las donas respecte al particular. L' altre dia deya una al rentadó: ¡Ves si 'n fa de temps que se la van enduri aixó, ¿sabs qué es? que se l' han ficada á la butxaca...—Ó, ja están ben fosas me sembla, responía un' altra.—Sí, la deuen estar pu-

lint... ó potser ja se l' han pulida, afegía una tercera... Resultat, que aquest carreo de donas demostran tant poca fé, que 'l tinglado religiós d' aquest poble está en perill de debó: la nostra Iglesia amenssa ruina.

MANRESANA, 11 de maig

El nostre escarabat, tan ple de verí com sempre, va tronar l' altre dia contra els periódichs liberals, convidant als llanuts pel dilluns vinent, que faría venir quatre ó cinch pescadors de gavia y dihent que no escoltesin pas al banyut gros ni al banyut xich. ¡Es clá, com que las banyas ell no las coneix! No falta qui las coneix en certa casa visitada pel mossén... Aquellas sí que son com las dels bous de la ganadería de 'n Lagartijo.

DISCURS

QUE AL ORRISE LAS CORTS PRONUNCIARÁ, Ó HAURIA DE PRONUNCIAR, EL SR. SILVELA

Senyors: Ja hi torném á ser. Gracias á las lupinadas qu' en molts llochs hem realisat y á la ditxosa ignorancia qu' encare, per nostra sort, reyna en bona part d' Espanya.

hem conseguit, amichs meus, bruta ó neta, donar l' acta á un floret de diputats, aixierits, de bona pasta y formalment decidits á prosseguir la jugada que ab tan hermosa frescura estém portant jo y en Maura.

A partir d' aquest moment, ¿quin será 'l nostre programa? ¡Ah, senyors! No m' ho preguntin, porque, si tant m' apretavan, no tindria altre recurs qu' ensenyar totas las cartas.

De programa de debó no n' hem gastat may nosaltres. Cobrar tot lo més que 's pugui, menjar lo que hi hagi á taula, repartir entre quatre amichs els bons tallis y 'ls millors cárrechs, y jarribal, qui ha fet avuy farà demá. Vingan gangas, vingan brevas, vingan momias, y al qui s' exclami, trompada: aquí 'l tenen, caballers; aquí está 'l nostre programa.

No ignoro jo que 'l país, reflantse de la paraula que varis cops li hem donat, creurá que d' aquesta Cámara n' ha de sortir poch ó poch la felicitat d' Espanya. ¡Per felicitats estém, com hi ha món!... Mentre nosaltres amém bé, ¿qué se 'ns en dona de tot lo demés?

Las massas generalment sempre troban motius per armar gatzara. Ara diihen que 'ls consums han fan de rebaixarse; ara 'ls sembla que las cédulas son excessivament caras; ara observan que 'ls pagesos pagan una mica massa...

Si aquestas lamentacions haguessin de sé escoltadas, ¿qué sería dels puntals sobre 'ls quals l' Estat descansa?

¿Qué fóra de mí, que avuy tinch la paella del manech? No obstant, aixís com se dfu que no hi ha joch sense trampa, no hi ha tampoch govern solit si no 's té un xiquet de trassa. Dirli ara al poble: «Éts un neula que has deixat ensurronarte per un mallorquí y un fill de la terra de las pansas,» sería pèndreli 'l pel y exposarse á una desgracia.

No, senyors: convé acudir á la gramática parda, que daurant ben bé la plforda hi ha encare qui se l' empassa. Ab tal objecte, y contant ab el concurs entusiasta de la digna majoria, portaré una carretada de projectes de reformas, (naturalment, de camama) en las quals barrejaré el comers, la qüestió d' Africa, la industria, la floxera, la marina, l' ensenyansa, la nivellació dels cambis y las classes proletarias.

Vostés, per fer bé 'l paper, demanarán la paraula: els uns parlarán en contra, els altres procurarán dar-me la rahó, y ab aquest joch anirém matant las tardes fent veure que treballém per la salvació d' Espanya, quan, com ja poden pensar, nostre plan no será altre que anar tirant, passar temps y mantenir la esperansa d' aquesta pobra nació, que no sé cóm ens aguanta.

¿Que la tramoya surt bé? Endavant la moixiganga. ¿Que 'l país arrufa 'l nas? Se li deixa veure 'l mauser, y si ab tot y aixó insisteix, ipim pam!, y qui mana mana. Conque, ja están enterats: els he explicat el programa y 'l curs que haurán de seguir las funcions parlamentarias. ¡Den ens ilumini á tots! Ném á comensar la tasca: de l' atzar dependirá que l' obra que va á estrenarse sigui un drama esgarriós ó un saynete ple de gracia.

C. GUMA

URT l' Heraldo, dihent, que ja qu' en Canalejas no ha lograt captare la benevolencia dels republicans, está resol't á afiansar mes y mes las sevas conviccions monárquicas. Lo qu' es á nosaltres aixó si que 'ns té sense cuidado. Cada hu es lliure de fer lo

No 's pot cridar ¡Visca la República!

—¿Per qué 'm tapas la boca?

—Perque hi ha malalts, y no volém crits. Pero tranquilísat; las mans ja te las deixo lliures, porque puguis anar treballant... y pagant la contribució.

Obertura de las Cortes. — ¡A salvar la patria!

possible pera quedarse ab un pam de nas. Precisa- ment a D. Joseph el nás larch li pot servir molt bé per' enumar el pressupost: lo únich que li deixarà fer la monarquia: enumar y res mes.

Als diputats que van al Congrès cal recomanarlos que fassin bona provissió de mocadors y essencias. Els hi portarán uns morts: els ministres, descom- postos, pudents, y com no se 's pot sepultar perque las institucions quedarian desamparadas, ajúdinlos als representants del país á taparse 'l nas.

Un republicà gironí deya: —Ja sé perque 'ls regionalistas han ajudat á n' en Roure á sortir senador. —¿Per qué si 's pot saber?—li preguntaren. Y ell respongué:—Perque es roure y 's refian dels aglans.

Tremolin els diputats republicans: en Moret y en Romero Robledo 's proposan atacarlos despiadada- ment.

Ja ho veuen: dos polítics de gran prestigi, in- maculats, intaxables y ab una autoritat de primera per atacar al próxim.

Sobre tot si 's vesteixen de clows y comeusan á fer cabriolas. Els republicans caurán reventats de riure, y victoria segura pels pallassos de la política monárquica.

Petita pintura que fa La Perdú dels barcelonins: «En aquesta terra abundan els esperits pobres, acostumats á anar tota la vida darrera de la pesseta y que no concebeixen l' sport del altruisme.»

El retrato es de má mestra. Se veu que 'ls perdi- gots tenen modelos á la vora. No han de fer més que agafar al primer que 'ls vé á la má entre la gent de bé, y ja está á punt. Retrato perfecte.

Ara 'ls fusionistas s' aparellan, pera disputarse la jefatura. Per un costat en Vega de Armijo y en Montero Ríos y per l' altre en Moret y en Roma- nones.

Ja son quatre: 'ls suficients, sino pera ser jefes; pera ballar uns rigodóns.

El rey de Inglaterra, trobantse á París, sembla que va tractar ab molta fredor al embaixador espa- nyol Sr. León y Castillo. En cambi 's desfeu en aten- cions y manyaguerias ab l' embaixador de Por- tugal.

En tal estat ens han deixat els governs de la mo- narquia, que ni dret tenim á queixarnos. Ens trob- ém tan primparats que fet y fet val més que 'ns mirin ab fredor, que no que 'ns escalfin.

Llegeixo: «El Sr. Maura quita importancia á los sucesos de Tarrasa, diciendo que si es cierto ocurrieron peque- ños alborotos, no hubo ningún muerto.»

De manera que, segons en Maura, l' infelis Lluís Molins, vilment sacrificat, encare es viu. Casi un acriba á desitjar que á un ministre de la corona que s' expresa ab tanta frescura, li capiga la mateixa sort que al desventurat republicà Sant-perench. Y aixís podria dirnos de ciencia propia si l' home que deixa de respirar es mort.

Per fer la feyna á Barcelona no n' hi havia prou ab un bisbe, y van nombrarne un altre en qualitat de ausiliar.

Un bisbe y una torna de bisbe. Pero ara resulta que cap dels dos treballa, y la proba es que 'ls dos se 'n han anat á Madrid, y allí s' han estat una porció de días, cuydantse de tot menos de la seva feyna espiritual.

¡Y 'ls pobres feligresos barcelonins, contant ab dos bisbes, sense poderne tirar ni un tros á l' olla!

Huelgas per tot arreu: á Barcelona y á las princi- pals poblacions d' Espanya.

Huelgas de tots els oficis coneguts. Els únichs que no están en huelga son els que manejan el mauser.

¡Ah! y 'ls enterra-morts!

Llegeixo: «Avuy ha ingressat en la Presó Modelo de Madrid procedent de la de Getafe, l' rector de Carabanchel bajo, Manuel San Román, capellá de las monjas cla- rissas, acusat de abusos deshonetos ab una nena de sis anys, qual fet ocorregué ja fa algun temps.»

¡Ay Señor, sembla mentida que á tot un pare ca- pellá 'l portin á la cancril! ¿Y per qué al cap-de-vall? Per res: per una noya de sis anys; per una verdade- ra criaturada.

Jo en aquest punt estich de acort ab un cert frare predicayre que deya:

—Que un sacerdot falti al sisé manament ¿y qué? Es un home, y ja es sabut que com mes virtuosos son els homes mes exposats están á ser víctimas de las tentacions del esperit maligne. El gran pecat no consisteix tant en la falta comesa, com en l' escándol que 's promou al ferlo públich.»

De manera que 'ls verdaders pecadors no son els ensotanats lascius qu' embesteixen á las criaturas, sino 'ls periodistas xerraires qu' embestim als enso- tanats.

Parlan els periódichs de un ensotanat del districte de Arenys de Mar, que feya dotze anys tenia rabia á un seu feligrés, y que trobantlo un día en el camp, se va treure un espasí y va embestirlo. Sort que 'l feligrés tenia bonas camas, que si no l' en- nasta com un caragol.

Y aquest mossén, á qui fins ara la justicia no l' ha molestat per res, continúa dihent missa ab la major tranquilat del mon.

Poden haverse extinguit las faristelas en els bos- cos de casi tota Catalunya; pero pels varals de Arenys de Mar encare s' hi veu de tant en tant al- gun capellá sanglar.

Ab tot y que ja fa días que no se sent gens de fret, á Madrid hi ha qui tremola. ¿Qué dimontri ho deurá fer?

Jo estich mirant una llum qu' está apagantse, apagantse; jo estich veyant una cosa que s' aguanta per miracle.

Si jo fós de don Dallonsas no m' hi pensaria gens: arreglaria 'l meu mundo, y tot seguit ¡cap al tren!

Diu qu' en Maura y en Silvela no fan més que disputar: alló, «casa sin harina...» tot son morros y reganyns.

Al hortet de la República tot floreix que dona gust: si no tenim cap encuambre, aviat cullirém el fruit.

L. WAT

Caballers: R. Garcia Roqué, Joseph Alujas, Fran- cesch Munt, J. Grau, Un músich del Prado, Ricardo Tevoll, J. Vives, P. M Lleó, P. Anoharab, K. K. Ll. Ll. J. Oliveras, Un parayguer atrotinat, R. Gelafoirté, Un R. de Mora de Ebre, S. R. Ribas d' E. C., J. Miret, Un tremendo, Kukafera, M. A., Xeba gran, J. V., Nasiet C., J. C., Un pianista, Un fort garrot, Noy de la Estació y Antoni Barrots y T.: Son verdas, per ara...

Caballers: Alegria, J. Baradat, S. Casellas G., A. Ca- rarach, A. Espina, F. Joanet, F. Doménech, A. Set- fueu, Quimet Pujol, Pep de las Timbalas, Elisa y Fer- nández y Estanislao Viñán: Tinch molt gust en ferlos sapiguer que alguns dels treballs son publicables.

Caballer: Joseph Roselló: Gracias per tot; entra en cartera.—Oílime Tilop: Si están bé 'ls admetém. Las conversas no 'ns fan pesa.—J. C. N.: No, senyor, no me parece bueno.—Joseph Román: Si 's tractes de farigola... encare.—E. G.: La seva Desilusión 'ns ha desilusionat completament.—R. Muntané: Ho guardarém, per un si acás.—Enriqueta: Dispensi, vosté podrá ser molt maca, pero do fer versos no 'n sab gayre.—F. Canals: Mansue- tut, y beatitut.—Lluís Pugés: Arriba, constancia... y ánsia, y no defallir may.—J. Costa y P.: Gracias moltas.—Mallol y X.: El dibuix está millor de idea que d' execució.—A. Santacana: Aixó es una tonteria que no va enlloch.—J. Miret: Fluixet.—Joseph Lleixá: No vá.— Un que menja: Donchs, miri, nosaltres no 'ns podém empassar res, ni aquests versos que 'ns envía.—J. Ro- maguera: No ho creyém publicable.—Albertet de V.: Alló del Quadro ja no es cosa meva. Va anar á parar á mans més sabias y no 'n sé res. Lo d' avuy es defectuo- set de forma y débil de forma.—M. A. Badoe: Un altre día, veremos.—Pere Vidal: Ca, home de Deu, iqu' es casí! —R. Parassol: La nota está ben impresionada, encare que tot plegat es una futesa.—E. Soldevila: No farém res.—Sisquet Macu: Ens demana un impossible.—J. M., Un suscriptor, T. T. T., L. Campmany, J. Tendu, J. A. y J. Marimón: No 'ns ne podém fer eco per moltas rahóns.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8 Tinta Ch. Lorilleux y C.ª

BRUNET